

R O M Â N I A

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Decizia nr. 72/2021 Dosar nr. 2131/1/2021

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 octombrie 2021

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1158 din 06/12/2021

Gabriela Elena Bogasiu - vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție -
președintele completului

Laura-Mihaela Ivanovici - președintele Secției I civile

Marian Budă - președintele Secției a II-a civile

Denisa Angelica Stănișor - președintele Secției de contencios administrativ și
fiscal

Valentin Mitea - judecător la Secția I civilă

Alina Iuliana Țuca - judecător la Secția I civilă

Eugenia Pușcașiu - judecător la Secția I civilă

Mari Ilie - judecător la Secția I civilă

Carmen Elena Popoiag - judecător la Secția I civilă

Roxana Popa - judecător la Secția a II-a civilă

Virginia Florentina Duminecă - judecător la Secția a II-a civilă

Veronica Magdalena Dănăilă - judecător la Secția a II-a civilă

Minodora Condoiu - judecător la Secția a II-a civilă

Cosmin Horia Mihăianu - judecător la Secția a II-a civilă

Emilia Claudia Vișoiu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Daniel Gheorghe Severin - judecător la Secția de contencios administrativ și
fiscal

Decebal Constantin Vlad - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Nicoleta Ghica - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Gheza Attila Farmathy - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece
sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.131/1/2021 este legal constituit

conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția de contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

"Aplicarea dispozițiilor art. 120 alin. (4) din Codul silvic, respectiv dacă personalul silvic beneficiază de indemnizația de grad profesional, în absența elaborării hotărârii Guvernului, normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de Codul silvic."

5. Magistratul-asistent învederează că, la dosarul cauzei, au fost depuse raportul întocmit, comunicat părților, și punctele de vedere ale acestora.

6. Președintele completului, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Ploiești - Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 8 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

8. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 2.131/1/2021.

II. Normele de drept intern incidente

9. Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Legea nr. 46/2008 - Codul silvic.

"Art. 115. - (1) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură elaborează, în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a prezentului cod,

normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici și le aprobă prin ordin al conducătorului acesteia, exercitând și controlul aplicării lor.

(2) Până la elaborarea și aprobarea actelor normative prevăzute la alin. (1) se aplică normele, regulamentele și instrucțiunile aflate în vigoare la data intrării în vigoare a prezentului cod.

Art. 120. [...]

(4) Indemnizațiile aferente gradelor profesionale pentru personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și subunitățile teritoriale ale acesteia se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod."

10. Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1004 din 13 decembrie 2019, denumită în continuare Legea nr. 234/2019

Art. I pct. 17 - "Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

Art. 22. - (1) La stabilirea drepturilor salariale pentru personalul silvic se vor avea în vedere următoarele: nivelul studiilor, funcția, titlul științific, vechimea în muncă, vechimea în domeniul silviculturii, locul și condițiile în care își exercită profesia.

(2) Indemnizația de grad profesional și sporul de risc reprezintă componente ale drepturilor salariale și se acordă lunar personalului silvic prevăzut la art. 4 alin. (1) în conformitate cu prevederile art. 120 alin. (3)-(5) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Sumele necesare pentru acordarea indemnizației de grad profesional prevăzute la alin. (2) se calculează, anual, prin înmulțirea valorii salariului minim brut garantat în plată la nivel național cu coeficientul k prevăzut pentru fiecare grad și pentru fiecare gradație.

(4) Valorile coeficientului k sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(5) Sumele necesare pentru acordarea indemnizației de grad profesional prevăzute la alin. (2) se asigură de către angajator din bugetul propriu.

(6) În situația în care personalul silvic se află în raporturi de muncă cu două sau mai multe entități din cele prevăzute la art. 2, beneficiază de o singură indemnizație de grad profesional care se acordă de angajatorul la care are funcția de bază."

III. Expunerea succintă a procesului

11. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București la 3 februarie 2020, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâții B și C, obligarea pârâților la acordarea indemnizației de grad pentru trecut, prin raportare la ultimii trei ani, în temeiul art. 127 din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic; acordarea indemnizației de grad profesional și pentru viitor până la încetarea raportului de muncă; acordarea de daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale până la

încasarea efectivă a sumelor datorate, în temeiul art. 1.535 din Codul civil, și constatarea nelegalității răspunsurilor la plângerile prealabile emise de către B și C.

12. Tribunalul București, prin Sentința civilă nr. a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Prahova - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

13. Prin Sentința civilă nr., Tribunalul Prahova - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis, în parte, acțiunea, a obligat pârâții să acorde reclamantului drepturile salariale reprezentate de indemnizația de grad profesional, pentru viitor, precum și pentru trecut pentru ultimii trei ani și să plătească reclamantului dobânda legală aferentă drepturilor salariale reprezentate de indemnizația de grad profesional calculată până la data plății efective, respingând în rest cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

14. În motivare s-a reținut că, deși prin dispozițiile menționate s-a prevăzut acordarea indemnizației de grad prin hotărâre a Guvernului, nu a fost emis un astfel de act, până în anul 2019, când, prin art. I pct. 17 [corespunzător art. 22 alin. (3)-(6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000] din Legea nr. 234/2019, s-a prevăzut că

"(3) Sumele necesare pentru acordarea indemnizației de grad profesional prevăzute la alin. (2) se calculează, anual, prin înmulțirea valorii salariului minim brut garantat în plată la nivel național cu coeficientul k prevăzut pentru fiecare grad și pentru fiecare gradație.

(4) Valorile coeficientului k sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(5) Sumele necesare pentru acordarea indemnizației de grad profesional prevăzute la alin. (2) se asigură de către angajator din bugetul propriu.

(6) În situația în care personalul silvic se află în raporturi de muncă cu două sau mai multe entități din cele prevăzute la art. 2, beneficiază de o singură indemnizație de grad profesional care se acordă de angajatorul la care are funcția de bază".

15. Din probatoriul administrat în cauză nu rezultă că pârâții ar fi acordat reclamantului indemnizația de grad solicitată prin cererea de chemare în judecată, deși aveau această obligație legală încă din anul 2017, conform prevederilor art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic.

16. Deși legea menționată a prevăzut temeiul legal primar pentru adoptarea hotărârii Guvernului prin care să se stabilească indemnizațiile aferente gradelor profesionale pentru personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și subunitățile teritoriale ale acesteia, conform prevederilor art. 108 alin. (2) din Constituția României și ale art. 42 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare Legea nr. 24/2000), pârâtul B nu și-a îndeplinit obligația legală, conform art. 5 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, de a iniția și a supune

spre aprobare Guvernului hotărârea de stabilire a indemnizațiilor de grad menționate.

17. De asemenea, nici după ce această indemnizație a fost reglementată doar la nivel primar, prin Legea nr. 234/2019, pârâții nu au acordat-o, iar prin întâmpinarea formulată, pârâta C a invocat faptul că ordonatorul principal de credite nu a alocat sumele necesare pentru plata indemnizației de grad.

18. Având în vedere că indemnizația de grad profesional a fost prevăzută de lege a fi acordată personalului silvic din care face parte și reclamantul, iar pârâții nu au întreprins demersurile necesare și nu au acordat efectiv această indemnizație, tribunalul a apreciat acțiunea ca fiind întemeiată.

19. Împotriva acestei sentințe au declarat recursuri pârâții B și C, criticând-o pentru nelegalitate, solicitând admiterea acestora și casarea hotărârii, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată.

20. În cadrul soluționării căii de atac s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

21. Prin încheierea de sesizare, instanța de trimitere a constatat îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute cumulativ în art. 519 din Codul de procedură civilă.

22. Astfel, litigiul în legătură cu care a fost formulată sesizarea este în curs de judecată, cererea fiind adresată Curții de Apel Ploiești - Secția de contencios administrativ și fiscal, instanță investită cu soluționarea căii de atac a recursului, urmând să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care este definitivă.

23. De asemenea, cauza care face obiectul judecății în recurs se află în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Ploiești, investit să o soluționeze; litigiul a fost soluționat, în primă instanță, de către Tribunalul Prahova - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ceea ce conferă competență Curții de Apel Ploiești să judece în ultimă instanță calea de atac exercitată.

24. Este îndeplinită și condiția referitoare la relația dintre dezlegarea dată chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei, astfel cum a fost interpretată această condiție. Astfel, interpretarea ce urmează să fie dată de către instanța supremă vizează direct fondul cauzei prin prisma cererii reclamantului de a i se acorda aceste drepturi și pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019.

25. Pentru a putea face obiectul sesizării instanței supreme, chestiunea de drept trebuie să fie veritabilă, putându-se concretiza în următoarele probleme: modalități diferite de interpretare a unui text de lege, textul este incomplet (nu acoperă toate situațiile de facto), există sincope în corelarea cu celelalte dispoziții legale în vigoare sau a devenit caduc.

26. Mai mult, nu este suficientă formularea unei simple întrebări privitoare la interpretarea unui text de lege, ci este obligatoriu a se indica în concret ce neclarități împiedică aplicarea acestuia.

27. Referitor la aspectul ca asupra problemei să nu fi statuat Înalta Curte de Casație și Justiție, în doctrină s-a subliniat importanța distingerei asupra contextului în care s-a pronunțat aceasta, în sensul că pronunțarea asupra unei chestiuni de drept printr-o decizie de speță nu poate echivala cu o "statuare", întrucât există premisele ca mai multe completuri ale instanței supreme să dea soluții diferite în legătură cu aceeași problemă. Ca atare, pentru a fi îndeplinită condiția, se impune ca dezlegarea dată chestiunii de drept să nu fi fost deja tranșată printr-o altă hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii.

28. Per a contrario, în ipoteza în care instanța supremă a pronunțat în privința problemei de drept un număr însemnat de decizii de speță, care să indice existența unei jurisprudențe constante, este improbabilă îndeplinirea condiției privind lipsa statuării și, în cele mai multe cazuri, și cea a noutății.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

29. Opinia instanței de sesizare este în sensul celor reținute de către tribunal, Curtea de Apel Ploiești apreciind că se impune acordarea drepturilor solicitate, "omisiunea organului executiv de a transpune în legislația secundară dispozițiile puterii legislative nefiind aptă a dezavua un drept recunoscut prin legea primară".

VI. Punctul de vedere al părților

30. În opinia intimatului, sesizarea întrunește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, necesitatea pronunțării cu privire la această chestiune de drept rezultă și din faptul că există instanțe de judecată care au respins cererile formulate de colegii ai intimatului reclamant, care au statutul de personal silvic, motivând că pot acorda indemnizația de grad profesional doar începând cu perioada pentru care se aplică Legea nr. 234/2019.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

31. Din punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel (cele mai multe fiind ulterioare Legii nr. 234/2019) s-au conturat următoarele interpretări ale problemei de drept ce formează obiectul sesizării:

- dreptul este recunoscut de lege, însă modalitatea de acordare este reglementată prin Legea nr. 234/2019, astfel că acțiunea privind obligarea la plata indemnizației de grad este întemeiată doar pentru perioada ulterioară datei de 1 ianuarie 2020, așa cum rezultă din hotărârea înaintată de Tribunalul Dolj - Secția contencios administrativ și fiscal;

- dreptul de creanță al reclamantului pentru indemnizația de grad profesional este recunoscut prin dispozițiile legale incidente, chiar dacă nu a fost adoptată hotărârea Guvernului în acest sens, angajatorul având obligația de a-și îndeplini îndatoririle legale pentru aplicarea efectivă a dispozițiilor art. 120 alin. (4) din

Legea nr. 46/2008, în intervalul anterior adoptării Legii nr. 234/2019 indemnizația de grad profesional fiind stabilită conform criteriilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000. În acest sens sunt punctele de vedere exprimate de Tribunalul Galați - Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Târgu Mureș, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Suceava și hotărârile înaintate de Tribunalul Constanța, Tribunalul Neamț - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Cluj, Tribunalul Constanța -- Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Bihor - Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj;

- acordarea acestor drepturi salariale corespunzătoare perioadei anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019 depinde de elaborarea de către Ministerul Mediului, Apei și Pădurilor a metodologiei necesare, în acord cu considerentele Deciziei nr. 51/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum rezultă din hotărârea înaintată de Curtea de Apel Iași - Secția de contencios administrativ și fiscal;

- pretențiile reclamantilor trebuie soluționate prin raportare la dispozițiile Legii-cadru nr. 330/2009, Legii-cadru nr. 284/2010 și Legii nr. 285/2010, salarizarea personalului plătit din fonduri publice urmând a se efectua la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, în acest sens fiind hotărârile înaintate de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, cu mențiunea că acestea au fost pronunțate la nivelul anilor 2012-2013.

32. Ministerul Public, prin Adresa nr. 1.387/C/3.619/III-5/2021 din 19 august 2021, a arătat că, la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

33. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție prezintă relevanță Decizia nr. 20 din 21 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9/1/2009 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 16 decembrie 2009, și Decizia nr. 7 din 12 aprilie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 280/1/2021 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 11 iunie 2021.

34. Curtea Constituțională nu a pronunțat decizii cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

35. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că, în interpretarea art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, personalul silvic nu beneficiază de indemnizația de grad profesional în absența elaborării unor acte normative care să reglementeze modalitatea de stabilire, în concret, a acestui drept salarial.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

X.1. Asupra admisibilității sesizării

36. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată".

37. Din cuprinsul acestei prevederi legale rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării:

- existența unei chestiuni de drept care să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- chestiunea de drept să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;
- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei;
- problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, norma legală fiind susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite.

38. În speță, sesizarea a fost formulată de un complet al unei curți de apel investit cu soluționarea pricinii în ultimă instanță.

39. În ceea ce privește noutatea problemei de drept se constată că, deși se solicită interpretarea unui act normativ adoptat în anul 2008, litigiile în legătură cu interpretarea și aplicarea acestuia sunt de dată recentă, rezultând, din materialele înaintate de instanțele care și-au exprimat punctul de vedere cu privire la problema de drept supusă dezlegării, că astfel de litigii au fost inițiate, preponderent, după anul 2019, ulterior adoptării Legii nr. 234/2019.

40. De asemenea se constată că problema de drept ce se solicită a fi dezlegată nu face și nu a făcut obiectul unei hotărâri prealabile sau al unui recurs în interesul legii.

41. Referitor la caracterul esențial al chestiunii de drept, instanța de trimitere a justificat necesitatea formulării întrebării, arătând că "interpretarea ce urmează să fie dată de către instanța supremă vizează direct fondul cauzei prin prisma cererii reclamantului de a i se acorda aceste drepturi și pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019".

42. În formularea întrebării, însă, instanța de trimitere a preluat, în bloc, categoriile de acte normative la care face referire art. 115 din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, adăugând și hotărârea Guvernului menționată de art. 120 alin. (4), fără a justifica relevanța, pentru speță, a fiecăruia dintre respectivele acte,

unele, cum ar fi ghidurile de bune practici, fiind în mod vădit străine de problema indemnizației aferente gradelor profesionale.

43. Instanța de trimitere urmărește, în realitate, să obțină o interpretare a art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic în sensul de a ști dacă personalul silvic beneficiază de indemnizația de grad profesional în absența elaborării unor acte normative care să reglementeze modalitatea de stabilire, în concret, a acestui drept salarial.

44. Astfel reformulată, întrebarea prezintă un interes vădit pentru soluționarea fondului pricinii, în condițiile în care, așa cum a menționat și instanța de trimitere, reclamantul a solicitat să i se acorde acest drept salarial și pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, în limitele termenului de prescripție, perioadă în care temeiul de drept pentru solicitarea indemnizației era exclusiv art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, neexistând o normă legală care să permită stabilirea cuantumului acestui drept salarial.

45. În concluzie, este îndeplinită condiția privind caracterul esențial al întrebării.

46. În fine, în această formulare întrebarea ridică o problemă de drept al cărei grad de dificultate justifică declanșarea mecanismului reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă, legislația incidentă fiind imprecisă în condițiile în care, pe de o parte, se reglementează prin lege o indemnizație aferentă gradului profesional, dar, pe de altă parte, nu este elaborată o legislație secundară care să permită cuantificarea și stabilirea în mod concret a acestui drept salarial.

X.2. Asupra fondului sesizării

47. Cu privire la fondul sesizării se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție s-a mai pronunțat anterior, prin Decizia nr. 20 din 21 septembrie 2009 dată în soluționarea unui recurs în interesul legii, cu privire la o situație normativă similară.

48. Astfel, în cadrul respectivei proceduri, instanța supremă s-a pronunțat cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 31 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la posibilitatea acordării și cuantificării drepturilor bănești reprezentând suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare, statuând în sensul că "în lipsa unei cuantificări legale nu se pot acorda pe cale judecătorească drepturile salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare".

49. În considerentele hotărârii s-au arătat următoarele:

"În condițiile în care nu este reglementată modalitatea de calcul al suplimentului postului și al suplimentului treptei de salarizare, suntem în prezența doar a unei intenții a legiuitorului de a acorda funcționarilor publici două drepturi de natură salarială, intenție materializată prin instituirea drepturilor, dar nefinalizată, deoarece nu este stabilit cuantumul acestora sau criteriile pe baza cărora pot fi calculate.

În atare situație, nefiind creat cadrul funcțional de acordare a drepturilor, acestea rămân doar drepturi «virtuale».

În consecință, cele două drepturi nu pot fi obținute prin promovarea unor acțiuni în instanță, căci acordarea lor pe cale judecătorească ar însemna să se facă fie prin obligarea angajatorului la plata unor sume de bani imposibil de calculat, fie prin eventuala cuantificare de către instanță în raport cu diverse criterii aplicate prin analogie, ceea ce echivalează cu o substituie în atribuțiile legiuitorului ori ale executivului, contrar celor stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 3 iulie 2008, în cuprinsul căreia s-a reținut că instanțele judecătorești nu au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative".

50. Raționamentul expus mai sus este pe deplin aplicabil și în speța de față în condițiile în care, până la adoptarea Legii nr. 234/2019, nu a existat un cadru normativ care să stabilească cuantumul indemnizației aferente gradului profesional sau criteriile pe baza cărora să poată fi calculat un astfel de spor salarial. Este vorba, și în acest caz, cel mult de o intenție a legiuitorului de acordare a unui asemenea drept, intenție care, în lipsa unui cadru funcțional de acordare a sporului, nu a condus la nașterea unui veritabil drept de creanță.

51. Acordarea acestui drept pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019 s-ar face fie prin pronunțarea unor hotărâri imposibil de executat din cauza neindicării cuantumului obligației, fie prin stabilirea de către instanțe a acestui cuantum, cu depășirea competenței puterii judecătorești.

52. În speță, nu este posibilă nici extinderea, pentru trecut, a criteriilor de calcul reglementate prin Legea nr. 234/2019, întrucât, așa cum statuează art. 15 alin. (2) din Constituția României (principiul fiind preluat și de art. 6 din Codul civil): "Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile". În condițiile în care dreptul de creanță nu era născut anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019 din cauza lipsei cadrului normativ necesar pentru cuantificarea lui, el nu se putea naște retroactiv în momentul adoptării legii noi.

53. Considerentele de mai sus nu intră în contradicție cu cele statuate prin Decizia nr. 7 din 12 aprilie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii cu privire la interpretarea art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, întrucât, spre deosebire de indemnizația aferentă gradului profesional, reglementată de art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, pentru care nu existau, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, norme care să permită cuantificarea dreptului salarial, în ceea ce privește sporul de risc care face obiectul de reglementare al art. 120 alin. (5) din același act normativ legiuitorul a prevăzut în mod explicit modalitatea de calcul, precizând că acest spor este în cuantum de "25% din salariul de bază".

54. Or, tocmai posibilitatea cuantificării sporului a constituit temeiul interpretării pe care instanța supremă a dat-o prevederilor art. 120 alin. (5) din Legea nr.

46/2008 - Codul silvic, în Decizia nr. 7/2021 arătându-se că: "în acord cu prima orientare jurisprudențială și cu punctul de vedere al procurorului general, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că normele legale în vigoare oferă suficiente elemente pentru determinarea și acordarea sporului de risc prevăzut de art. 120 alin. (5) din Codul silvic."

55. Nu se poate vorbi nici de încălcarea prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, în lipsa unor criterii de cuantificare a dreptului salarial, nu se poate vorbi de un bun în sensul Curții Europene a Drepturilor Omului și nici de o speranță legitimă, așa cum a fost ea definită în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

56. În același sens s-a statuat și prin Decizia nr. 20/2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, reținându-se că:

"Nu se poate vorbi nici de existența unei «speranțe legitime» a reclamantilor, în sensul avut în vedere în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a reținut că atunci când interesul patrimonial aparține categoriei juridice «creanță» nu poate fi considerat «valoare patrimonială» și implicit «speranță legitimă» decât dacă are o bază suficientă în dreptul intern, spre exemplu o dispoziție legală, sau dacă existența sa este confirmată printr-o jurisprudență clară și concordantă a instanțelor naționale (Kopecky c/a Slovacia - 2004, paragrafele 35 și 48-52; Pressos Compania Naviera - S.A. și alții c/a Belgia - 1995, paragraful 31; Draon c/a Franța - 2005, paragrafele 65-70; Maurice c/a Franța - 2005, paragrafele 63-70).

Or, drepturile salariale în discuție nu au o suficientă bază în dreptul intern, în absența criteriilor legale de cuantificare a acestora."

57. Această soluție a fost confirmată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului care, prin hotărârea pronunțată în Cauza Zelca și alții c. României, a statuat că: "În prezenta cauză, nu se poate considera că pretensele drepturi salariale ale reclamantilor au un temei suficient în jurisprudența internă, având în vedere că interpretarea instanțelor în această privință a fost divergentă. În plus, hotărârea Înaltei Curți din 21 septembrie 2009 pronunțată în recursul în interesul legii, care a pus capăt divergențelor în această privință, a confirmat că funcționarii publici nu aveau dreptul la sporurile pretinse, interpretare care, ulterior, a determinat curtea de apel să respingă capetele de cerere ale reclamantilor. Rezultă că reclamantii nu aveau un «bun» în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1."

58. Același trebuie să fie raționamentul și în speța de față, întrucât art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic nu oferă o bază legală suficientă pentru acordarea indemnizației aferente gradelor profesionale în condițiile în care nu oferă criterii pentru cuantificarea acesteia.

Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești - Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 18.070/3/2020 și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (4) din Legea nr. 46/2008 - Codul silvic, personalul silvic nu beneficiază de indemnizația de grad profesional în absența elaborării unor acte normative care să reglementeze modalitatea de stabilire, în concret, a acestui drept salarial.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.